

LUND UNIVERSITY

Vindmøller, men ingen mel

Wienberg, Jes

Published in:
META: Medeltidsarkeologisk tidskrift

1999

Document Version:
Förlagets slutgiltiga version

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
Wienberg, J. (1999). Vindmøller, men ingen mel. *META: Medeltidsarkeologisk tidskrift*, (3), 29-30.

Total number of authors:
1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:
Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

Vindmøller, men ingen mel

Jes Wienberg

Abstract

Windmills, but no meal

Three comments to Stefan Larsson caused by his article in META 1999: 3.

Vindmøller som snurrer i blæsten! Det kan være et flot syn, men godt er det, hvis de også får malet noget mel (eller strøm i disse tider). Min skepsis til den metodiske diskussion omkring stratigrafien handler om tendensen til, at indlæggene uddarter til metodeøvelser for øvelsens egen skyld. Al energi, som lægges i at definere, analysere og debatere kulturlagene, må gerne lede frem til nogle nye billeder af fortiden. Ordene er mange, formuleringerne imponerende (jeg forstår dog ikke alt i den sociologiske jargon), men hvornår indfries løfterne? Få skulle blive mere glad end jeg, hvis den nye metodik kan betyde ny kundskab, men jeg venter stadig. Vi ser en skarpsindig atomisering, som ikke principielt, men dog reelt, gør

vejen længere til syntesen end nogensinde. Kort sagt, jeg savner nogle interessante resultater af metodikeren selv, eller gerne af hans følge.

Så en rettelse: I sin kommentar mener Stefan Larsson, at jeg tager fejl, når jeg skriver, at metodediskussionen er en flugt fra masse materialet. Ja, men så er det heller ikke, hvad som kan læses. Jeg mener, at en kronologisk omprioritering fra middelalderen til f. eks. jernalderen eller renaissance, lige som en geografisk omprioritering fra købstaden til landet og skoven, må betyde, at middelalderens urbane masse materiale forbliver udforsket i magasinerne: "For flugten fra middelalderen kan også være en bevidst eller ubevidst flugt fra købstædernes be-

sværlige massemateriale - fra middelalderens latente 'affald'." Og det er ikke rigtig samme sag.

Afsluttende efterlyses, at jeg ud fra min "diskursiva position" skal stille krav til hvilket kildemateriale, der bør være tilgængeligt. Og der henvises i den sammenhæng til en 20 år gammel tekst i Projekt Medeltidsstaden om, at de arkæologiske institutter skal formulere og udpege vejen for produktion af kundskab. Nej, efter min mening er denne hierarkiske holdning helt forældet. De, der graver behøver ikke universiteterne til at kunne formulere mål og midler. Den tid, hvor Riksantikvarieämbetet og museerne fremgravede og dokumenterede kildemateriale, som siden arkæologerne ved universiteterne udforskede, eksisterer ikke længere, hvis den nogensinde har gjort det. Riksantikvarieämbetet og

museerne kan da selv. Og min rolle som lærer og forsker må så blive at efterbedsteevneviser muligheder, men ikke at fortælle andre, hvad de bør ellerskal. Der er allerede alt for mange, som uden tøven fortæller andre, hvordan de burde tænke og arbejde, sommetider også hvor de burde arbejde og med hvad. Det er tilstrækkeligt, at Stefan Larsson ud fra sin "diskursiva position" som universitetsansat, iøvrigt ved samme institut og afdeling som undertegnede, udpeger den smalle metodiske vej i artikel efter artikel.

Jes Wienberg, docent og universitetslektor
ved Arkeologiska institutionen i Lund.
